ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Μοιραίο Προαίσθημα»

Αεικίνητη πλοκή χωρίς ρωγμές. Αναγνωρίσιμοι χαρακτήρες. Αδιάπτωτη αίσθηση ισορροπίας στο χειρισμό του θέματος. Αντίρροπες δυνάμεις σε πειθαρχημένο πλαίσιο

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Γνωστότατος όχι μόνο από τις «Επικίνδυνες Σχέσεις» αλλά και παγκόσμια διάσημος σήμερα πια ο Κρίστοφερ Χάμπτον υπογράφει αυτή τη φορά ως συγγραφέας το «Μοιραίο Προαίσθημα» που ανέβηκε πριν δύο χρόνια στο «Εθνικό Θέατρο» της Αγγλίας και στην Αθήνα παρουσιάζεται στο θέατρο «Ιλίσια – Ντενίση» σε μετάφραση – διασκευή Μιμής Ντενίση.

Στο συγκεκριμένο έργο ο Χάμπτον μεσ' από την ερωτική σχέση του Καρλ Γιουνγκ με τη Ρωσίδα ασθενή του Σαμπίνα Σπιλρέην καταιάνεται όχι μόνο με τη σύγκρουση των θεμελιωτών της ψυχανάλυσης Φρόιντ – Γιουνγκ. Σκιαγραφεί, παράλληλα τις ανθρώπινες πλευρές τους και διατυπώνει χωρίς βερμπαλισμό στοιχεία της θεωρίας τους και της αντιπαράθεσής τους. επιπλέον παραθέτει συνοπτικά την άποψη του Οτο Γκρος επίσης εξαίρετου μαθητή του Φρόιντ, σχετικά με τη λειτουργία του σεξουαλικού ενστίκτου. Μεσ' από την αθέμιτη πρωταγωνιστική, ερωτική σχέση Γιουνγκ – Σπιλρέιν, συνυπάρχει η σύζυγος του Γιουνγκ η οποία φαίνεται να εθελοτυφλεί όσον αφορά στα γεγονότα, προσπαθώντας απελπισμένα να διατηρήσει την επίπλαστη ισορροπία του συζυγικού βίου. Επιπρόσθετα, η χειμαρρώδης παρουσία του Οτο Γκρος είναι μία ακόμη διάσταση της πλοκής η οποία διαπλατύνεται σε πολλά σημεία χωρίς να εμβαθύνει ιδιαίτερα σε κάτι συγκεκριμένο.

Ο Κωνσταντίνος Αρβανιτάκης σκηνοθετεί χωρίς να υπερβαίνει τις αντοχές του έργου. Επεξεργάζεται το ρυθμό του λόγου και στήνει μία παράσταση με αμείωτη ένταση. Χειρίζεται με επιδέξιο τρόπο το λογοκρατούμενο, στατικό κείμενο με τη συμπαράσταση των λειτουργικών σκηνικών του Γ. Σουγλίδη. Οι ερμηνείες ευδιάκριτες, σκιαγραφούν με ανεξίτηλες γραμμές τους δραματικούς χαρακτήρες, υπακούοντας σε μια σκηνική πειθαρχία που βασίζεται στα ζητούμενα του κειμένου.

Ο Δάνης Κατρανίδης, αν και λίγο άκαμπτος, υποδύεται τον Γιουνγκ με πειστικότητα, άνεση, ευκρίνεια. Ο Γιώργος Κέντρος είναι ένας από τους πιο σημαντικούς ηθοποιούς του θεάτρου μας. Ερμηνεύει τον Φρόιντ φυσικά, αβίαστα, χωρίς μανιέρες και χωρίς υπερβολές. Η Πέγκυ Τρικαλιώτη διατυπώνει με αμεσότητα και αυθεντικότητα το πάθος της Σπιλρέιν για τον Γιουνγκ αν και σε μερικά σημεία υπερβάλλει προς το μελοδραματισμό. Ο Μάνος Γαβράς στη σύντομη παρουσία του επί σκηνής χαρίζει γέλιο, δροσιά, ζωντάνια, τραντάζοντας εκ θεμελίων τη στατικότητα του κειμένου. Η Αλεξάνδρα Παλαιολόγου υποδύεται την Εμα, τη σύζυγο του Γιουνγκ, με διαφάνεια.

Το κείμενο στατικό αλλά εύστοχο, διαχειρίζεται επιδέξια τις σχέσεις Φρόιντ – Γιουνγκ – Γκρος. Η σκηνοθεσία διατηρεί τις ισορροπίες, στις αντίρροπες δυνάμεις και στις συγκρούσεις των χαρακτήρων τόσο σε διανοητικό αλλά και σε συναισθηματικό επίπεδο. Οι ερμηνείες δεν εγκλωβίζουν το λόγο αλλά αναλύουν τα συναισθήματα, τα πάθη και τις φιλοδοξίες υπακούοντας στην πειθαρχία του κειμένου. Μια αξιόλογη παράσταση.